

Njegove zadnje besede so bile otožne, njegove prsi so se dvigale težko in bolešno oko mu je strmelo mračno v tla . . . Postal je zopet šibak . . .

Naenkrat je začutil, da je vzela njegovo roko mehko v svojo, in presenečeno ji je pogledal v oči, ki so bile vse žalostne in sočutne . . .

Vztrepetal je ves in treba je bilo vseh moči, da ni omagal.

(Konec prihodnjič.)

V pomladnih sanjah.

I.

V pomladnih sanjah vzknila je ljubav,
ko v svetih željah srca so gorela,
ko nada zlata se je razcvetela,
ko zemljo je zasnužil žar višav.

A glej, sedaj je mrtev kras planjav,
poslednja roža že je ovenela
in smrt je v dušo kraljevat prispela
s šepetom zadnjim rumenečih trav.

Brez luči išče duša belih cest,
brez upa išče, išče brez pokoja
in hrepeneče gleda lica tvoja

kot v noči val krasoto daljnih zvezd —
Umira, tone kakor tiha vest,
in vendar ne umre ljubezen moja . . .

II.

P relepe so bile te moje sanje,
čarobnokrasne, kot krasna si ti,
ki s sponami pravljíčnosladkimi
srcé zaslužnjila si dni nekdanje.

Bile so raj mi sreče pomladanje
in zibale so dušo vse noči,
a ko odprl v svit dneva sem oči
ob kruti zori, ni prišlo kesanje.

Kakor če potnik gre čez tožno plan,
ki v blede bol so lica mu odeta,
in ostrmi, ko tempelj vzre krasan

v tišini gajev, v mladem vencu cveta;
ko je odspel že v tugomračni dan,
še v duše dnu drhti mu misel sveta . . .

III.

Pozdravljen dan moj! Konec je mrakov,
resnico duša je sedaj spoznala
in biserno prošlost je pokopala,
porušil sem oltarje vseh bogov.

Zdaj vem, da sreča last je le robov,
in kjer si ti, devica, kraljevala,
leži tvoj kip, podrt s piedestala,
razbit, razrušen v stotisoč prahov.

Raztrgani so suženjski okovi
in jaz bi rad zaukal do višav,
kjer luč rodi se, solncu svoj pozdrav!

Zdaj, čolnič žitja, v srd morja odplovi!
Kaj de, če tih spomin gre nad valovi:
V pomladnih sanjah vzknila je ljubav . . .

Vladimir Andrejev.

